

Geliefde Gemeente,

U weet dat onze geliefde herder en leraar, Ds. D. Chr. Overduin, 12 november 1990, is ingegaan in des Konings Paleizen. Hij was, door Gods genade, in ons midden, als één die dient.

In de gemeente en bij zijn vrouw en kinderen, laat hij een grote lege plaats achter.

Deze "In Memoriam" kerkbode is voor de gemeente, de familie en allen die hem lief waren.

De Heere trooste u allen in het strijdperk van dit leven.

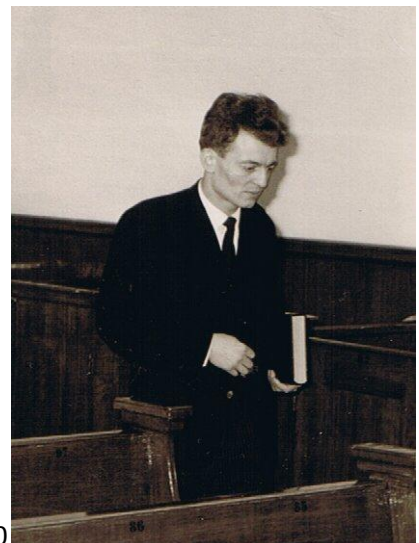
Onder redactie van onze ontslapen broeder, verscheen maandelijks "OM 'S HEEREN HUIS".

Wij hebben gemeend deze reeks te mogen afsluiten, met deze "In Memoriam" kerkbode.

Allen die hieraan hebben meegewerkt, vriendelijk bedankt, in het bijzonder ook de catechisanten.

Zeg de kinderen Israëls, dat zij voorttrekken.

Kerkeraad,
Herv.Geref.Gem.

IN MEMORIAM

DS. D.CHR. OVERDUIN

(23 febr. 1935 - 12 nov. 1990)

Een innig geestverwant is van ons heengegaan:
Ds. D.Chr. Overduin, predikant van de vrije
Hervormd Gereformeerde Gemeente te Hilversum.

Een geestverwant van onze vriedenkring? Dat was hij ongetwijfeld, ofschoon hij een te irregulier mens en theoloog is geweest om zich in welke kring dan ook geregeld op te houden. Hilversum was een kwart eeuw zijn "Elberfeld", terzijde van de bedrijvige, kerkelijke heerbaan. Met mond en hand en hart stond hij ten dienste van de kleine, hechte gemeenschap die hem zijn God had toevertrouwd. Maar zoals Kohlbrugge's "terzijde" geen isolement behelsde, maar het centrum werd van een breed bereik, zo ook - zij het in veel bescheidener mate - klonk het woord van Ds. Overduin tot ver over de grenzen van Gooi- en Eemland. Ruim tweehonderd maal vulde hij een maandelijks kerkblad, 'Om 's Heeren huis' geheten, dat naar vele windstreken werd verzonden.

Het is jarenlang, temidden van heel de wirwar aan kerkelijke publiciteit, een van de zeer weinige bladen geweest die ik van a tot z las: zijn markante meditaties, zijn zieken-en bejaardenrubriek - vol kostelijke wijsheid en milde humor -, zijn terloopse commentaren op het kerkelijk gebeuren links en rechts, zijn diep-ontroerende "in memoriams", zijn rijkgeschakeerde keuze gedichten uit de literatuurgeschiedenis en zijn treffend gekozen "levende woorden" uit de kerkhistorie.

Wat ik nu schreef is allemaal waar. Maar ik heb er behoefte aan om de gedachtenis aan deze onvergetelijke broeder dichter naar uw hart te brengen. Wellicht mag ik dat doen door iets te vermelden van wat hij voor mij persoonlijk heeft betekend.

Ik kende hem niet alleen als een begaafd scribent, maar vooral als een heel fijnzinnig christenmens, begiftigd met een ruim, invoelend hart en een singuliere kennis van de Schrift en de grote traditie der kerk.

In mijn studententijd kruisten onze wegen elkaar.

Na een niet-universitaire, maar intensieve theologische studie was hij begonnen het Woord te bedienen, waartoe hij zich geroepen wist. Ik bespeurde vanaf onze eerste ontmoeting, dat ik bij hem terecht kon met de vragen en vreugden die de theologische studie teweegbracht. Menigmaal nam ik de bus van Utrecht naar Hilversum, om - tot in de nacht - van zijn luisterend oor, zijn openstaand hart en zijn heldere inzicht te genieten. Het gesprek zette zich voort, tot op het moment dat hij mij met zijn auto voor mijn kamer afzette. En niet zelden bezochten wij met een kleine vriendengroep zijn door-de-weekse diensten, waarin hij een "Bijbellezing" hield. Wat was toch zijn geheim? Zonder een man van eruditie te zijn, was hij niettemin een geleerde en een leraar. Want wat hij had vernomen in Schrift en theologie, was door hem heengegaan en wist hij helder en creatief te vertolken. Met name Kohlbrugge's oeuvre had zich diep in zijn hart genesteld.

Daan Overduin gidste me bij mijn aanvankelijke ontdekkingstocht door het landschap van diens geschriften heen. Hij deed dat beslist en trefzeker, en vooral existentieel.

Met al de onvermijdelijke en heilzame eenkennigheid van een mens die een gegrepene is, had hij maar één snaar op zijn lier: Het zij verre van mij dat ik zou roemen anders dan in het Kruis van onze Heere Jezus Christus (Galaten 6.)

Alle vroomheid van eigen makelij wierp hij onverschrokken als schadelijk afval op de schroothoop. Twee dingen hielden gelijke tred. Vlijmscherp was hij in het misprijzen van iedere vorm van kerkelijke en bevindelijke eigengerechtigheid, en on dubbelzinnig in het aanprijzen van de enige gerechtigheid die voor God geldt: de Gekruisigde. Het is dit vitale hart van het Evangelie waardoor zijn geloof en zijn levenswerk in prediking en pastoraat gekenmerkt was. En zijn geloof was omrankt van een grote liefde en een sterk gekoesterde hoop.

Zijn liefde strekte zich uit naar God en tevens naar al wat Hij geschapen heeft: naar de mensen die hem zo na lagen, in gezin, gemeente en broederschap, maar ook naar de bomen en de luchten, de velden en rivieren.

Zijn impressies getuigen ervan: 'November. De mist verdween voor de zon. Helder welft zich de lucht boven ons kleine, gezegende landje. Het prachtig gekleurde druivenblad koestert zich in het late licht. Als ik uit het raam kijk, tel ik zo wel vijftien bomen'.

Maar altijd bracht de schone schepping weer een zekere melancholie teweeg: 'Tegelijk bedenk ik dat onder de schone hemel zoveel leed geleden wordt. Door de zonde is de dood gekomen. Daarom kunnen we er met de lucht en de bomen en de kleuren niet uitkomen.

Door het geloof dat God erin gekomen is, scheppen wij moed. Wat zal dat zijn, als Hij de omhulling weg zal doen'.

In zijn mijmeringen schuiven genieting, weemoed en verlangen gaandeweg ineens. Een tocht op een zomerzaterdag: 'Wij kwamen ogen tekort om alles in ons op te nemen. Breukelen, Tienhoven, Westbroek..... Prachtige, eeuwenoude boerderijen en andere behuizingen, sloten, bruggen, tuinen, struiken....., een boerin die vóór de zondag het grind aanharkt. Bij Tienhoven de mooie door-kijkjes op de Tienhovense plassen. Het kerkje, waar Ds. Van Heyst zijn ambtelijke loopbaan begon..... Ons bekroop een gevoel van weemoed. Iets dat niet uit te leggen is. Is het vanwege het vergankelijke....., het verglijden van de tijden....., en van jezelf? Je zou de oude boerderijen willen binnengaan en luisteren naar het verhaal over de voorgeslachten, die rusten op de stille dodenakker. Er is een land van louter licht.....'

Liefde en verlangen. Deze metgezellen van het geloof ontmoeten wij voortdurend in de "in

memoriams" die ik al noemde. Zo schreef hij, hoe hij getuige was van het afscheid van een hoogbejaarde moeder, die stierf in het huis van haar dochter: 'Het kind, soms radeloos vanwege de stervensnood van moeder, riep de Heere aan: Laat moeder de dood niet zien en help haar door! En tot haar moeder: Wij kunnen niet verder mee, maar de Heere gaat mee! Het werd stil..... Moeder sloeg haar ogen op en keek, voor de laatste keer hier op aarde, haar kinderen aan, zoals een moeder kijkt. Toen werd haar blik naar boven gericht. Het oude gezicht werd jong en begon te stralen. Als van een onaardse schoonheid overtoegen. De poort ging open en in een oneindig verbazen zag zij de Koning in Zijn schoonheid en al de geliefden, die haar waren voorgegaan. Toen braken de ogen, en het licht van de aardse tabernakel werd gedoofd. En achter de gordijnen van de eeuwigheid brak moeder uit in een onuitsprekelijke jubel voor de Bruidgom: "Daar zijn mijn kinderen, die zijn voorgegaan. Boven alles: daar is het Lam....." Geve God dat ook wij mogen komen waar Hij is'. Onze broeder schreef zulke woorden niet zonder tranen van vreugde en verlangen. 'Zo mogen wij ons warmen aan de vlam van de hoop. De dag, o, de dag komt aan. Schaduwen zullen vlieden!' Die hunkering is nu gestild. Vervuld is aan hem wat hij destijds schreef aan het slot van een meditatie over 1 Petrus 1:3: 'O, hoe gelukkig, als wij straks mogen sterven en wij behoeven niet al te veel in te leveren. Om dan wedergeboren te zijn (in Hem Die de uit de doden Wedergeborene is!) gezonken op de steenrots Christus! Om als het bouwvallig huis instort, blij te zijn met 's Vaders huis voor daklozen..... Hoe ben ik er aan gekomen? Ik ben slapende rijk geworden, toen Hij de drinkbeker in handen nam, om die te drinken, tot de laatste druppel. Hierin te leven

en te sterven, is dát niet wedergeboren-zijn tot een levende hoop?

Geloofd zij God. Hij is een God van volkomen zaligheid. Bij Hem is uitkomst, midden in de dood. De Heere is waarlijk opgestaan'.

Toen Daniël Christiaans hart het begaf, bleek Christus te zijn Die hij geloofd had te zijn: De Rotssteen van zijn hart, zijn deel in eeuwigheid. Het oneindige verbazen brak aan. Godlof!

Drs. A. de Reuver.

(overgenomen uit ECCLESIA)

EERSTE BRIEF VAN DS. D. CHR. OVERDUIN
AAN DE GEMEENTE.

Geliefde broeders, zusters en kinderen, in onze Heere en Zaligmaker. Die de dood heeft teniet gedaan, en het leven en de onsterfelijkheid aan het licht heeft gebracht.

Hartelijk dank voor al de blijken van meeleven, die u ons schonk en schenkt. De Heere weet ervan!

Toen ik niet verder kon, was m'n lieve vrouw ook ziek.

Door de genade van God, en jullie meeleven, mocht ze kracht vinden om niet alleen aan mij, maar ook aan jullie te denken. Met recht mag ik haar de "schakel" noemen tussen jullie en mij.

Inmiddels mocht ik thuiskomen..maar mag niets doen.. Op dit moment zou ik ook niets kunnen. Het schrijven van dit briefje kost moeite!

Jullie behoeven over mij geen zorgen te hebben. De Heere heeft, misschien vanwege m'n klein-geloven, alle zorgen van mij geweerd. Daarom - denk ik - behoeven jullie geen zorgen te hebben. De Heere zorgt!

In het bijzonder wens ik de broeders kerkeraad 's Heeren hulp toe! Hij zal jullie zeker helpen in het lezen - gebed - en catechiseren.

Als gemeente mogen jullie de kerkeraad helpen door de versterking van de band der liefde onder elkaar. Zo zullen wij samen ervaren dat alle dingen moeten meewerken ten goede..dat is tot lof en prijs van het Lam!

Lieve kleine kinderen..bedankt voor alles!
In gedachten geef ik jullie een kus!

Grote kinderen..jullie krijgen een stevige hand
..nou ja.. op 't ogenblik heb ik niet zo'n
stevige hand!

Geliefde gemeente...Verblijdt u in de Heere te
allen tijd; wederom zeg ik: Verblijdt u.

Alle bitterheid en toornigheid, en gramschap,
en geroep, en lastering zij van u geweerd, met
alle boosheid;

Maar zijt jegens elkander goedertieren, barm-
hartig, vergevende elkander, gelijkerwijs ook
God in Christus ulieden vergeven heeft.

De God des Vredes zij met u!

Zouden jullie nu, staande, willen zingen:

Psalm 68:9?

Gods wagens, boven 't luchtig zwerk
Zijn tien- en tienmaal duizend sterk,

Verdubbeld in getalen.

Bij hen is Zijne Majesteit,

Een Sinaï in heiligheid,

Omringd van bliksemstralen.

Gij voert ten hemel op, vol eer;

De kerker werd Uw buit, o HEER;

Gij zaagt Uw strijd bekronen

Met gaven, tot der mensen troost,

Opdat zelfs 't wederhorig kroost

Altijd bij U zou wonen.

Uw broeder en zuster
Overduin v.d. Blom.

oo00oo

TWEEDE EN LAATSTE BRIEF VAN DS. D.CHR. OVERDUIN
AAN DE GEMEENTE.

Geliefde Gemeente in onze Heere Jezus Christus.

Een hartelijke groet aan u, van uw broeder in het ziekenhuis.

Mijn verblijf buiten het ziekenhuis was van korte duur. Op dit moment kan ik weinig toevoegen aan de dingen, die u reeds weet.

Bij leven en welzijn, zal morgen een groot inwendig onderzoek plaatsvinden. Maar genoeg hierover.

De Heere geve u een gezegende dankstond onder een geopende hemel.

Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden; die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest; die uw leven verlost van het verderf; die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden;

Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij stof zijn.

En dit alles, geliefde gemeente, in onze Heere en Zaligmaker.

Alles ligt in Hem. Gij zijt in Hem volmaakt! De God aller genade trooste u. Hij zegene de broeders kerkeraad in hun arbeid.

Lieve kinderen...ik ben heel blij met jullie brieven en tekeningen!

Vriendelijk bedankt!

Een woord van dank van m'n lieve vrouw en mij, voor de hele gemeente. Jullie meeleven is ons tot blijdschap!

De Heere zegene u!

D.C.O.

IN MEMORIAM

De catechisaties waren vooral fijn. En dat de sfeer altijd zo fijn en ontspannen was kwam vooral door onze dominee. Als we binnenkwamen, verwelkomde hij ons met zijn vriendelijke glimlach. En dan het zingen, dat was altijd zo heerlijk. Onze catechisatiegroep was nooit zo groot, zo'n tien à twaalf mensen gemiddeld, maar zingen, uit volle borst! En dat kwam vooral door de dominee die dan voorop ging in gezang.

De dominee bereidde de catechisaties altijd op papier voor, met grote zorg. Ook stond er altijd een gezellig plaatje bij, (meestal humoristisch getint), en hij bedacht er zelf ook vragen bij.

Er waren catechisaties met veel aandacht. Met al onze vragen konden we bij hem terecht. De 'moeilijkste' vragen waren hartelijk welkom. Je kreeg gehoor en aandacht. Nooit plaatste de dominee zich boven je.

Iets anders wat me altijd zo imponeerde was de manier waarop hij vertelde en uitlegde. 'Gepassioneerd' is misschien het woord, hij beleefde het. Als je nu achteraf terugkijkt, dan denk je, wat hebben we toch een goede dominee mogen hebben. Een herder! Ja, hij was ook leraar.

Nog iets is me bijgebleven: "Ik vroeg hem eens waarom hij nooit 'de eis ter bekering' preekte". Ik vond het zo erg eigenlijk, helemaal niets doen, helemaal overgeven, afwachten, als we fout zitten, zitten we goêd fout ook.

"Maar het gaat juist niet om ons", zei hij dan. Er was hoop op God! "Ben je een kind van God?" vroeg hij ons weleens. En kwam het 'ja' er dan een beetje bedremmeld uit, dan lichtte hij ons voor, de HEERE noemt jullie toch zijn kinderen, dan kunnen wij niet zeggen: "Het is niet waar".

Het ging niet om ons, alles was volbracht in de Heere Jezus, dat mocht en dat alleen kon hij ons altijd weer voorhouden. Want als het afhing van bijvoorbeeld onze aandacht op de catechisatie, dan zou het er goed slecht uitzien! Dat wist de dominee ook wel. Maar geen mens kan het opboksen tegen God, dat hield hij ons altijd voor. En na afloop van de catechisatie gaf hij ieder een zo'n hartelijke hand, zo'n gulle hand, stevig en warm, "Nou, dag hoor!"

O dominee, was u er nog maar! O 't zal wel goed zijn, maar het is zo moeilijk, zo oneerlijk, "wat zullen wij dan zeggen?" Het spookte maar door m'n hoofd die maandag, en ik weet het niet! Wij zien het nooit, maar God is goed en die weet het toch veel beter!

Psalm 103:7:

Geen vader sloeg met groter mededogen
Op teder kroost ooit zijn ontfermend' ogen,
Dan Israels HEER op ieder, die Hem vreest;
Hij weet, wat van Zijn maaksel zij te wachten,
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van
(krachten,
En dat wij stof, van jongsaf, zijn geweest.

En wij maar schoppen en schelden!

MARTIJN

IN MEMORIAM

Toen wij nog catechisatie van onze dominee kregen, heb ik eigenlijk weinig opgelet, dat maakt het moeilijk om erover te schrijven.

Als de dominee over vroeger begon te vertellen, was iedereen altijd heel stil. De dominee deed dat altijd als hij jarig was, dat vonden wij altijd heel leuk.

Maar ik denk dat de dominee ons er altijd wat van wilde leren, want hij betrok er altijd de Bijbel en het geloof bij.

Als we 'gewone' catechisatie hadden, dan vertelde de dominee een verhaal uit de Bijbel en wat je daaruit kon leren, vooral ook voor het dagelijks leven, voor in de kerk of voor op school.

Nu onze dominee is overleden, vind ik het heel erg jammer dat ik niet vaker geluisterd heb, maar dat bedenk je ook pas achteraf. Ik ben toch wel blij dat ik oud genoeg was en nog preken van hem gehoord heb, vooral die preek, die over luisteren ging en daar bedoelde hij niet zomaar luisteren mee. Nu we catechisatie van Ome Wim en Ome Gerrit hebben, ben ik blij dat we zijn begonnen met het leren van vraag en antwoord 1 van de Heidelbergse Catechismus. Als het dan een dag niet mee zit denk ik daar altijd aan. Wat is uw enige Troost beide in het leven en sterven?

Blijf bij ons, Jezus onze Heer;
de avond daalt op aarde neer;
het helder licht, Uw God-lijk Woord,
Moog' bij ons schijnen, ongestoord.

Geef ons in deze zware tijd
volharding en standvastigheid,
opdat wij Woord en Sacrament
bewaren tot aan 's wereld end.

Bewaar Uw kerk, zij is benard,
want wij zijn boos en traag van hart;
geef vrucht en zegen op Uw Woord,
maak dat alom het wordt gehoord.

Blijf Heer ons met Uw Woord nabij
en maak ons van de vijand vrij,
deel aan Uw kerk genade mee,
geduld en eenheid, moed en vree.

Het is niet onze zaak, o Heer,
't gaat om Uw eeuwig rijk, Uw eer.
Wil allen trouw terzijde staan,
die op Uw wegen willen gaan.

Uw Woord maakt onze harten sterk,
het is de schutsmuur van Uw kerk,
Houd ons daarbij, opdat wij, Heer,
buiten Uw Woord niets zoeken meer.

MARIA

IM MEMORIAM

Er is mij gevraagd een stukje in de kerkbode te schrijven, en dat zal ik nu ook doen.

Heel mijn leven heb ik papa horen preken, het was vanzelfsprekend dat papa preekte, dat we twee keer naar de kerk gingen, en dat ik catechisatie had.

(Soms preekte Opa Overduin, maar meestal papa). Lang heb ik op de kleine catechisatie gezeten, maar sinds een jaar zit ik op de grote catechisatie.

Mijn vader besteedde altijd veel werk aan de catechisatie. Met Kerst maakte hij altijd programma's. En voor de kleine kinderen maakte hij vaak puzzels en zocht er passende plaatjes bij. Nu is mijn vader er niet meer, het meest mis ik hem thuis. Mijn vader hield erg van vissen, maar dat zult u wellicht in de kerkbodes hebben gelezen. In de vakanties ging ik vaak met mijn vader vissen. Hij kon het erg goed. (Hij ving altijd de grootste en de meeste vissen).

Als mijn vader een grote vis had gevangen, dan zei hij altijd, zo weer een kakeloebes erbij. Papa en ik hebben heel wat beleefd met het vissen. Halve hengels, riemen, paraplu's, dobbers, loodjes en tuigjes zijn er over boord gevallen en gezonken.

Eén keer hadden we een schaap uit het water gered!

Ja, dat is nu allemaal voorbij. Het is vreemd, dat zijn stoel thuis altijd leeg blijft, en dat mijn vader nooit meer op de preekstoel staat. Dat vind ik zo erg, toch voor mijn vader hoeft en kan ik niet verdrietig zijn. Maar voor ons is het zo moeilijk te aanvaarden. Dat het leven voor iedereen voorbij gaat en zo snel. Het was Gods wil, om papa zo vroeg weg te nemen. Waarom? Ja, daar kunnen we geen antwoord op geven. Het is allemaal zo moeilijk te begrijpen...

Psalm 103:8:

Gelijk het gras is ons kortstondig leven,
Gelijk een bloem, die, op het veld verheven,
Wel sierlijk pronkt, maar kracht'loos is en teer;
Wanneer de wind zich over 't land laat horen,
Dan knakt haar steel, haar schoonheid gaat
(verloren;
Men kent en vindt haar standplaats zelfs niet
(meer.

DANIELLE

IN MEMORIAM
DS. D. Chr. OVERDUIN

Vorig jaar op 12 november stierf onze geliefde herder en leraar: Ds. Overduin.

Zelf heb ik zes jaar catechisatie van hem mogen ontvangen en ik weet zeker dat ik namens alle kleine catechisanten spreek, als ik zeg dat we allemaal nog steeds verdriet hebben en hem erg missen.

Maar we mogen geloven dat onze dominee nu bij zijn Hemelse Vader is, waar hij ons altijd op zo'n bijzondere manier over verteld heeft.

Ik hoop dat we, hoe jong we ook zijn, het de rest van ons leven mogen onthouden.

De dominee vond het ook fijn als we met elkaar zongen. Eén van de psalmen die we met elkaar gezongen hebben is:

Psalm 118:13:

Gezegend zij de grote Koning,

Die tot ons komt in 's HEEREN naam.

Wij zeeg'nen u uit 's HEEREN woning;

Wij zegenen u al te Zaâm.

De HEER is God, door Wien w'aanschouwen

Het vrolijk licht, na bang gevaar;

Bindt d'offerdieren dan met touwen

Tot aan de hoornen van 't altaar.

Namens "De kleine Catechisanten",

ANDRÉ

oo00oo